

мъгливъ, въ които се губѣхме, въ видъ на бѣлъ памукъ съ лъскави сребристи краища! Лишени бѣхме отъ утѣхата да видимъ поне съединитѣ родопски великани, що окръжаватъ смирено царя на сичкитѣ: Чадъръ-тепе, Мусли-чалъ, Равни-чалъ, Белмекенъ, Сиври кая, Гранчаръ-чалъ — нито пъкъ седемтъ езера подъ Мусалла!

Ние не можехме да се помиримъ съ мисълта, че ще трѣбва по такъвъ позоренъ начинъ да напустнемъ височината; ние прилячахме на изпждени хора, на поклонници на единъ богъ, прогонени отъ прѣстола му.

Да бѣше имало тукъ каква-годѣ колиба, макаръ като хотентотската долу при бичкийницата, ние бихме се спрѣли да чакаме, даже прѣнощували бихме, додѣ мине гнѣва отъ намусеното чело на планинския царъ.

Не би ли се намѣрили отъ обожателитѣ на българската природа добри хора, които да съградятъ тукъ отъ изобилнитѣ камъни едно грубо подслонче, за да се укриятъ излетачитѣ отъ вѣтъръ, дъждъ, градъ — изненади тѣй чести и внезапни въ тая своенравна приоблачна областъ? Ето една благородна задача, която се усмихва на нашитѣ туристически дружества!

Сигурно, противъ съграждането на такова чѣловѣколюбиво убѣжище на Мусалла не би ималъ нищо сегашниятъ му стопанинъ — защото Мусалла сега е имотъ на Н. Ц. В. Княза.

